

požívání za roční úplatu 150 Kč, tedy jako smlouva pachtovní podle § 1090 obč. zák. Ku propachtování práva požívacího byl Emanuel D. oprávněn, tím však nepřestal býti poživatelem zahrady ve smyslu právním a zůstal právní poměr mezi ním a žalovaným i po ujednání ze dne 15. listopadu 1926 nezměněn. Tímto ujednáním nevstoupila žalobkyně do řečeného právního poměru na místo výměnkáře D-a jako osoby věcného práva nabyvši; smlouvou tou byl založen pouze závazkový poměr mezi D-em a žalobkyní. K žalovanému není žalobkyně v právním poměru. Věcného práva služebnosti proti němu nenabyla a není proti němu ani v držení takového práva. Žalobkyně nebyla proto oprávněna podat na žalovaného žalobu konfesorní (Ehrenzweig § 260) a nižší soudy, uznávše, že žalobkyně je k vedení sporu aktivně oprávněna, neposoudily věc po stránce právní správně. Bylo tudíž k dovolání strany žalované rozsudek soudu odvolacího změnití a žalobu pro nedostatek aktivní legitimace jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 7940.

Učinil-li vymáhající věřitel připomínky proti účtu vnuceného správce, nelze z toho, že se nevyjádřil i o dodatném podání vnuceného správce, usuzovati, že souhlasil s návrhem vnuceného správce v tomto podání.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, R I 200/28.)

Soud první stolice schválil účet vnuceného správce. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, v řízení pokračoval a znovu se usnesl. **D ů v o d y:** Při roku ustanoveném na den 21. července 1927 k vyřízení účtu správce učinil zástupce berního úřadu v zastoupení vymáhající strany námitky proti vyplacení 1165 Kč 80 h a 1050 Kč vnuceným správcem z výtěžku správy dvěma věřitelům vymáhajícím, kteří vedli před zahájením vnucené správy exekuci na činže příslušející povinné straně. Soud první stolice má za to, že těmito námitkám nelze odepřítí oprávnění, pokud jde o činže, které při povolení vnucené správy (3. dubna 1925) ještě nebyly splatné. Nicméně nevzal zřetel při usnesení k těmto námitkám, poněvadž se strana vymáhající nevyjádřila ve lhůtě 14 dní, dané jí usnesením ze dne 25. srpna 1927 k vyjádření o návrhu vnuceného správce na schválení účtu. Soud rekursní nesdílí toto stanovisko soudu první stolice, neboť v době usnesení soudem první stolice ze dne 28. listopadu 1927 bylo již toto vyjádření vymáhající strany při spisech a měl proto soud k němu přihlížeti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Postup, jehož jest dbáti při vyřizování účtu vnuceného správce, jest stanoven v §§ 116 a 117 ex ř. V souzeném případě nařídil exekuční

soud správně podle § 116 ex. ř. rok k jednání o účtu, použiv k tomu předepsaného vzorce čis. 192; zástupce vymáhajícího věřitele dostavil se k roku na 21. července 1927 a učinil při něm připomínky co do položek týkajících se výplaty 1165 Kč 80 h Dr. K-ovi a 1050 Kč B-ovi. Tím vyhověl vymáhající věřitel své povinnosti a bylo věci soudu exekučního, by o správnosti účtu rozhodl přihlížeje též k těmto připomínkám a k vysvětlení vnučeným správcem v té příčině při témže roku podanému. Vnučený správce podal o tom další vysvětlení v písemném podání, jež bylo soudu exekučnímu dodáno teprve dne 20. srpna 1927. Otázka, zda neměl exekuční soud toto podání odmítnouti jako opožděné, může zůstati nezodpověděna, jisto však je, že soud pochybil, zaslav podání to bernímu úřadu k vyjádření do 14 dnů s tím, že jinak se má za to, že vymáhající strana souhlasí, čemuž je rozuměti tak, že souhlasí s návrhem vnučeného správce v témže podání, by účet ze správy byl schválen. Tento postup exekučního soudu je nezákonný, protože odporuje předpisu § 116 ex. ř., který jest rázu velícího. Vymáhající věřitel nebyl vůbec povinen o dodatném podání vnučeného správce se vyjadřovati, an své připomínky učinil při roku ze dne 21. července 1927 a již tím předešel tomu, by u něho nastaly nepříznivé účinky, jež zákon (§ 116 ex. ř.) stanoví jako důsledek nedostavení se k roku po případě jako důsledek opomenutí podati připomínky proti účtu již před rokem. Je tedy pro rozhodnutí o správnosti nebo nesprávnosti účtu lhostejno, že se vymáhající věřitel nevyjádřil o dodatném podání vnučeného správce ve čtrnáctidenní lhůtě určené exekučním soudem, neboť všeobecného předpisu § 56 druhý odstavec ex. ř. nelze použiti tam, kde se má soud řídit zvláštním předpisem § 116 ex. ř. Názor exekučního soudu, že vymáhající věřitel zmeškáním oné lhůty projevilsouhlas se správou a s účtem vnučeného správce, jest právně mylný — nehledíc ani k tomu, že soud má účet ze správy zkoumati z úřední povinnosti (mot. str. 179, mat. I. str. 507) — a poněvadž soud následkem svého mylného názoru neučinil připomínky vymáhajícím věřitelem včas učiněné předmětem rozhodování ve věci, bylo jeho usnesení, pokud jím účet ze správy byl schválen, soudem rekursním právem zrušeno.

Čís. 7941.

V poznamenaném pořadí může býti zapsáno toliko zástavní právo smluvní, ať již na základě listiny vydané vlastníkem nemovitosti nebo po případě na základě rozsudku tuto listinu zastupujícího, avšak nikoliv zástavní právo exekuční.

Proti příkázání pohledávky, zajištěné exekučním zástavním právením, v poznamenaném pořadí lze vznést s úspěchem odpor, třebaž zápis exekučního zástavního práva v poznamenaném pořadí nabyl formálně právní moci.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, R I 236/28.)